

БЪЛГАРСКА

ВЕЛИКО
ТЪРНОВО
СЪБОТА
19 АПРИЛ
1969
ГОД. XXVI
Бр. 47
(2559)

ЦЕНА 2 ст.

Орган на Окръжния комитет на БКП, Окръжния народен съвет и Окръжния комитет на Отечествения фронт

ДРУГАРЯТ ПЕНЧО КУБАДИНСКИ ВЪВ ВЕЛИКО ТЪРНОВО

ДА СЕ ВЗЕМАТ ИЗКЛЮЧИТЕЛНИ МЕРКИ ЗА СРОЧНОТО ЗАВЪРШАВАНЕ НА ПУСКОВИТЕ ОБЕКТИ • ТЪРЖЕСТВЕНО ОТКРИВАНЕ НА НОВИЯ СЕЗОН НА АРХЕОЛОГИЧЕСКИТЕ РАЗКОПКИ НА ЦАРЕВЕЦ • ДО КРАЯ НА 1969 ГОДИНА ДА СЕ ЗАВЪРШАТ ОСНОВНИТЕ ПРОУЧВАТЕЛНИ РАБОТИ НА ЦАРЕВЕЦ

Вчера гост на древната българска столица бе другарят Пенчо Кубадински, член на Политбюро на ЦК на БКП, заместник-председател на Министерския съвет и министър на строежите и архитектурата. Той се придружаваше от Атанас Божков, зам.-председател на Комитета за изкуство и култура и инж. Ленко Георгиев, заместник-министър на строежите и архитектурата.

Рано сутринта гостите, заедно с другарите Йордан Костов, първи секретар на Окръжния комитет на БКП, Димитър Гужаров, председател на изпълкома на Окръжния народен съвет и Николай Цонев, първи секретар на Градския комитет на БКП посетиха историческия хълм Царевец. Тук се състоя импровизирано тържество по случай откриването на новия проучвателен сезон. Професор Станчо Станчев — главен научен ръководител на археологическите проучвания на хълма — изнесе кратък доклад, в който направи равностепенна на извършеното досега и очерта най-важните задачи през 1969 година.

Посрещнат съвместно от работниците, археолозите, архитектите, специалистите другарят Пенчо Кубадински произнесе възбудено слово (на снимката). Той изтъкна огромното значение на историческото и културното наследство, което се съхранява на Царевец, Трапезница и Момина крепост за патриотичното възпитание на трудещите се и отговорната роля на работниците по разкриването, консервирането и реставрирането на историческите и културните паметници. Като благодарил от име то на Общонародния комитет за развитието на Велико Търново за досегашните успехи на проучвателите, консерваторите и реставраторите, другарят Кубадински постави задачата до края на текущата 1969 година да се завършат

основните проучвателни работи на Царевец.

Сегне той разгледа Патриаршията, Двореца и другите обекти. В разговор с ръководителите на разкопките, с отговорни работници от Института за паметниците на културата той даде конкретни препоръки за ускоряване на работата на всеки отделен обект. На състоялата се среща със специалистите и ръководителите на окръга и града той говори за подхода към решаване на проблемите, свързани с консервирането и реставрирането на паметниците. Без да се допуска каквато и да било прикърпаност, каза той, трябва да се направи всичко възможно — разкопките, грижливото консервиране и реставриране на паметниците да става бързо и качествено.

След това скъпият гост и придружаващите го лица посетиха Преображенския манастир, където се запознаха с проблемите, свързани с укрепването, поддържането и запазването на манастира като исторически и културен паметник. И тук в непринудена беседа бяха разменени мисли и набелязани конкретни мерки.

Привечер другарят Кубадински се срещна с ръководителите на с. Леденик. Секретарката на партийната организация Янка Чекеклова го информира за успехите на Великотърновското държавно земеделско стопанство и постави някои въпроси по развитието на селото.

Вечерта в Окръжния комитет на БКП другарят Кубадински води разговор с членове на бюрото на комитета. Той се за-

позна подробно с изпълнението на плана по строителството. Другарят Кубадински обърна внимание на необходимостта да се вземат изключителни мерки за срочното завършване на пусковите обекти. Сега, каза той, трябва да се осигурят нужните работници за всеки обект, да се създадат условия за разгръщане работата на широк фронт и в най-кратък срок да се догони изоставането през първото тримесечие и всички обекти да влязат в график. Бяха обсъдени редица въпроси, свързани с изпълнението на програмата за развитието на Велико Търново като исторически, културен и туристически град.

Ив. КОЛЕВ

ГОЛЯМА ПРОЯВА В КУЛТУРНИЯ ЖИВОТ НА СТРАНАТА

НАЦИОНАЛНАТА ИЗЛОЖБА „ВЕЛИКО ТЪРНОВО ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА ХУДОЖНИКА“ ОТКРИТА • В ЕКСПОЗИЦИЯТА — 111 ТВОРБИ • КОИ СА НАГРАДЕНИТЕ

Вчера във Велико Търново стана тържествено откриване на първата по рода си изложба, за която се готвиха 279 автори и представиха 532 творби. За висотата на изложбата говори самата експозиция, в която влязоха само 111 от представените произведения. Радостен факт е, че са показани всички жанрове на изобразително изкуство и то с творби, които са на най-високо ниво.

Изложбата се различава от другите национални прояви на изобразително изкуство със своята изисканост и стегнатост и с тази своеобразна разлика, че носи голям възпитателен заряд. Тя разказва за историята, творена в този град на българската слава, добили живи образи на герои и събития. Резултатът е повече от радостен. Изложбата е мерило за разцвета на родното изобразително изкуство, което е важен фактор в решението на Партията за възпитание то на трудещите се и младежта.

Сюжетният обхват и стиловите търсения са разнообразни. Тя е първият крупен отговор на изпълнение на голямата задача, поставена в блестящата реч на др. Тодор Живков пред отчетната кон-

ференция на комсомолците в София. Великотърновската група на художниците се откроява в експозицията и се очертава като един сериозен творчески отряд, който вече играе важна роля в културния живот на града и в страната.

На състоялата се пресконференция с представители на столицата и местната печат, БТА, радиото и телевизията, кино-хрониката и София-прес, зам.-председателят на Комитета за изкуство и култура Атанас Божков даде висока оценка на изложбата и пожела тя да стане прекрасен начал на една традиция в културния живот на Велико Търново.

За откриването на изложбата в просторните, обилни в обилна електрическа светлина фойета на новата сграда на Драматичния театър „Константин Кисимов“ бяха дошли много граждани и художници от цялата страна. Тук бяха членът на Политбюро на ЦК на БКП, заместник-председател на Министерския съвет и министър на строежите и архитектурата Пенчо Кубадински, първият секретар на Окръжния комитет на Партията Йордан Костов, заместник-председателят на Комитета

за изкуство и култура Атанас Божков, председател на Съюза на българските художници, народният художник проф. Дечко Узунов, ръководители на окръга и града.

Скъп гост на тържеството бе и секретарят на Съюза на съветските художници народният художник проф. Николай Пономарев.

След възпитателното слово на др. Йордан Костов изложбата бе открита от др. Пенчо Кубадински. Той поздрави участниците в изложбата за високите художествени постижения в подготвянето на благородната тема — Велико Търново и подчерта, че изложбата е една от най-яките художествени прояви през юбилейната година.

Другарят Пенчо Кубадински оцени високо инициативата на българските художници, отговорили на призива на др. Тодор Живков да разрабват историческата тема от съвременни, партийни позиции за правилното патриотично възпитание на младежта и трудещите се. Той пожела на дейците на изобразителното изкуство успехи в бъдещата им творческа работа, за да постигнат нови върхове при създаването на дълбоко реалистични и общественост

действащи творби.

Вчера станаха известни и наградите. Трите специални награди на Комитета за изкуство и култура — дългосрочни задгранични командировки, се дават на Александър Терзиев за творбата му „Ивайловци“, на Стоян Домусчиев за триптиха „Младост“ и на Никола Хаджитанев за цикъла графика „В мир и бран“.

Голямата награда на Окръжния народен съвет — 800 лева и златен медал, се дава на Светлин Русев за „Процъпяване с патриарх Евтимий“.

Голямата награда на Градския народен съвет — 800 лева и златен медал — на засл. художник проф. Васил Стоилов за „Богомилска проповед“.

Награда на Окръжния народен съвет — 400 лева и бронзов медал — на Тодор Панайотов за трите му графични творби; наградата на Градския народен съвет — 400 лева и бронзов медал — на засл. художник Пенко Бояджиев за „Бунтът на Ивайло“; наградата на Окръжния съвет за изкуство и култура — 500 лева и бронзов медал — на Петко Абаджиев за пейзажа „Велико Търново — зима“; наградата на Окръжния комитет на Комсомола — 500 лева и бронзов медал — на Александър Алексиев за творбата му „Кон до коня“.

Четирите награди на Съюза на българските художници ще бъдат обявени допълнително.

Илия ПЕТРОВ

РАЗМИСЛИ ЗА РАЗЛИКАТА

Ореш един прозорец между два хълма от жълтопърстица, пропукан от дълбоката бръчка на мъчливо дърво, една Голгота в миналото, една усмивка днес.

Тия байри, между които струи радост, помнят набега на Атила, възната на павликянството, шетбите на католически мисионери. Петнадесет години

покатолчване и над три века господство на папската църква помни Ореш. Черни години, за които и чужденецът Феликс Канц пише: „...намерих се изведнъж в едно блато на най-голямо умствено разделение“. А Ботев в епизод, описан в брой 8 от 2 февруари на 1875 г. на вестник „Знаме“, по повод избягването на една калугерка от манастира, ни рисува и образа на крепителите на католическата вяра. Повикана пред свещовския управител Ахмед бей за обяснение защо е избягала, тя отговаря: „За да имам един мъж, а не двадесет“.

Неволята на орешчани е описана и в други вестници — „Македония“, „Право“, „Източно време“. Историята тук помни и кървави разправи на поповите. За поддържане на верската заблуда католическите свещеници отлъчвали от църквата и анатемосвали всеки, кой

то изпращал детето си в светско училище. Страхът от „страшния съд“ държал хората в убога на поповите и в блато то на разлението.

На такава почва трудно можеше да покълне новата вяра на човека в доброто. Канари бяха пред нея, бентовете на заблудата я задържаха. Но покълваше. Нейни гнезда ставаха бедните гръстикови земялки.

Позакъсня просветлението и бавно прозираше в сърцата, но стигаше вече и тук. През 1919 година в селото се създава спешно сдружение, за да изтръгне човека от лапите на хищника-лихвар. Вярата покълваше в читалището, зря с отгласа на Великата октомврийска социалистическа революция, в бурята на Септември 1923 година, за да даде първия си цвят през 1931 година, когато тук се полага основите на Партията. На (Следва на 2 стр.)

Кът от центъра на селото

ПОКЛОН ПРЕД ПАМЕТА НА ГЕРОЯ

Завчера жителите на Беброво преживяха възбудващи минути. Те чествуваха 25-годишнината от смъртта на своя героичен сина незабравимия Александър Момчев. Делото на героя живее в съзнанието на неговите съселани.

Пред паметната плоча пред старото училище бяха поднесени цветя.

След това в салона на читалището се състоя голямо тържествено събрание. В деловия президиум бяха първият секретар на Градския комитет на БКП в Елена Стоян Буюклиев, Йордан Илиев — председател на Окръжния комитет на борбата против фашизма и капитализма, секретарят на Общинския партийен комитет в Беброво Никола Топалов, братът и сестрата на героя, негови близки другари.

Доклад за героичния път на смелия ремисит, отдал живота си, своята младост за тържеството на идеалите на Партията, прочете другарят Никола Топалов.

Стратини на Александър Момчев разказаха спомени.

Отговорни задачи в идеологическата работа

ПЛЕНУМ НА ГРАДСКИЯ КОМИТЕТ НА БКП ВЪВ ВЕЛИКО ТЪРНОВО • В РАБОТАТА НА ПЛЕНУМА УЧАСТВУВА ПЪРВИЯТ СЕКРЕТАР НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП ДР. ЙОРДАН КОСТОВ • КАДРОВИ ПРОМЕНИ В ГРАДСКИЯ КОМИТЕТ НА ПАРТИЯТА

Въпросите за класово-партийно, патриотично и интернационално възпитание на младежта и трудещите се и борбата с идеологическата диверсия на империализма придобиват днес особено значение и актуалност. На тях обръна голя-

мо внимание и Юлският пленум на Централния комитет на Партията. Сега те са в центъра и на дейността на партийните организации в окръга.

Заслужено внимание им отдава и градската партийна организация във Велико Търново. И това е напълно логично. В града работят, учат и живеят 17 000 комсомолци и пионери, в това число над 1500 студенти, 739 учители и преподаватели, около 600 млади творчески работници, 1000 млади специалисти. Градът е един от обектите на идеологическата диверсия на империализма. Всяка година той се посещава от над 60 000 туристи от Западна Европа.

На тези въпроси бе посветен и пленумът на Градския комитет на БКП, състоял се във вторник. Докладът за работата на комитета, на първичните партийни организации за класово-партийното, патриотичното и интернационално възпитание на младежта и борбата срещу идеологическата диверсия на империализма, както и възпитателното слово на секретаря на комитета Николай Цонев предизвикаха особено интерес сред членовете на пленума. Изказват се другари говориха по различни проблеми на идеологическата работа, наблегнаха на някои недостатъци в борбата за умовете и сърцата на хората, на възпитателната работа на партийните и комсомолските организации.

В работата на пленума взе участие и първият секретар на Окръжния комитет на БКП Йордан Костов.

Въпросите, които се повдигаха, са големи, сложни, каза той. Затова към тях трябва да се отнасяме с много по-голямо внимание. Ние трябва да виждаме някои отрицателни явления в нашия живот такива, каквито са те, без да ги драматизираме, без да ги подценяваме.

Нашата младеж в своето голямо мнозинство е умна, талантлива. Днес тя е начело на техническия прогрес в заводите, в селското стопанство — навсякъде отдава своите сили за разцвет на Родината. И още по-осезателна трябва да бъде помощта на партийните организации към Комсомола. Речта на другаря Тодор Живков пред XVI отчетно-изборна конференция на Софийската градска комсомолска организация, каза другарят Костов, трябва да ни служи като ръководство за работата ни с младежта.

Пленумът реши и някои издани въпроси. Поради избора на нов член на доверия Димитър Петров за секретар на окръжния комитет на БКП, за първи секретар на Градския комитет на БКП бе избран другарят Николай Цонев. За секретар на Градския комитет на БКП бе избран другарят Петър Яламов.

Н. РУСЕВ

П. КАЙШАНОВ

ДЕЛОВИ РАЗГОВОРИ

Гост на окръга е министърът на леката промишленост др. Белчева. Вчера в Окръжния комитет на БКП тя има среща с директорите на предприятията от леката промишленост във Велико Търново. Под председателството на Панчо Иванов, секретар на Окръжния комитет на Партията, др. Белчева и придружаващите я Стоил Георгиев, генерален директор на ДСО „Памук-текстилна промишленост“, и Георги Саръкостов, генерален директор на ДСО „Рила“, водят делови разговори с присъстващите на срещата ръководители за състоянието и перспективите на отделните предприятия.

След това др. Белчева, придружена от другарите Панчо

Иванов и Стоил Георгиев, посети ДИП „В. Мавриков“, където се състоя среща с активна на предприятието. Директорът на ДИП „В. Мавриков“ Иван Трифонов информира гостите за изпълнението на плана през първото тримесечие и първата половина на април. В изказванията на присъстващите бяха поставени редица въпроси, на които министърът и генералният директор отговориха изчерпателно. Др. Белчева изрази увереност, че колективът на ДИП „В. Мавриков“ ще намери сили в себе си да преодолее изоставането и отново да се нареди в редицата на първенците предприятия от отрасъла.

МЪДЪР ВОДАЧ НА ТРУДОВИТЕ ХОРА

Изминаха 50 години от деня, когато прогресивни сили на родното ни село, сгушено между постоите на легендарния Балкан и хълмистата Дунавска равнина, само на няколко километра от людската на социализма в нашата Родина — древната българска столица Велико Търново и работническата Горна Оряховица — се вливат в реловите на Българската работническа социалдемократическа партия, намират своето истинско място. Край израстващия железопътен и промишлен център, с най-голямата за времето си Захарна фабрика, се раждаше работническата класа, а под благотворното влияние на основоположника на социализма в България Димитър Благоев и неговите съратници се създаде революционна партия на работническата класа.

„В селото ни фелдшерът Димитър Касабов и Иван Морун бяха социалисти — разказва дядо Георги Кривошев. — С Морун бяхме близки и той започна да ме води на събрания в Горна Оряховица и Велико Търново под предлог да не бъде сам“. Така искрите на социалистическото движение проникнаха в Долна Оряховица. Фелдшера Димитър Касабов обичаха всички, защото беше умен и начетен, защото често лекуваше бедняците без пари; обичаха го, защото той добре виждаше техните неволи и грижи и ги разбираше със сърцето си, а в годините на империалистическата война, когато скъпоценната и недоимъкът растяха, и нашите чедже умираха на фронта, Димитър Касабов, верен на тесносоциалистическите идеи, защитаваше осиротелите деца и вдовици, мъжествено се бореше против войната, като разобличаваше империалистическата политика на българската буржоазия и монархизма. Често бит в политиката, заради социалистическите си убеждения, той умира през 1925 година. Имаше и други социалисти, но те все още не бяха организирани.

През ноември 1918 година 13 смели долооряховчани, въоръжени с идеите на Димитър Благоев, положили основите на партийната организация — Димитър Касабов, Павли Дамянов, Тома Пазов, Христо Йорданов, Ганев, Димитър Митев, Манасков, Григор Тодоров, Мирчев, Йордан Петков, Молдов, Станчо Христо Сърбев, Начо Стефанов, Дервишев, Христо Михов, Кожухаров, Тодор Колев, Михнев, Васил Тонев, Братованов. За секретар е избран фелдшерът Димитър Касабов. Партийният клуб е в сградата на Добри Хаджистоянов.

В периода на големия революционен подем, обхващал страната ни в края и след Първата световна война, Донооряховската партийна организация твърдо застана начело на трудовете си от селото. През месеци март и април 1919 година нейните редове се увеличиха.

И още твърде млада, но набрала сили за неспирен полет напред, Донооряховската партийна организация излезе със свой облик, със свой дъх в работата на Партията. От 25 до 27 май 1919 година в София се състоя XXII конгрес на Партията, който единодушно реши да приеме нова Българска работническа социалдемократическа партия в България комунистическа партия. В конгресната зала прогресивна Долна Оряховица имаше свой патеник — делегатът Тома Пазов.

Паметни ще останат от ония години бурните класови схватки на трудещите се с врага, водени под ръководството на Комунистическата партия — стачката на железничарите от гара Горна Оряховица през 1919—1920 година, дейността на Калтинската република, за която под ръководството на партийната организация донооряховчани стяха две големи брашно и парни стачката в Захарна фабрика през 1919 година, постигнала забележително братство и взаимопомощ между работниците и селяните — между комунисти и сдружени земеделци. В нея участваха много донооряховчани. Събитията от септември 1922 година, когато черните блокери от тъй наречения „конституционен блок“ се опитаха да свалят законното правителство на БЗНС, начело с Александър Стамболийски, свикана свой събор във Велико Търново на цеховопродоволителите, в който Донооряховската партийна организация взе активно участие.

Силата и влиянието на партийната организация непрекъснато растяха. През 1920 година тя имаше вече 183 члена. Като неин секретар от 1919 година до края на 1922 година работи Тома Пазов. Клубът беше преместен в Дочко Маг-

ров. В проведените избори за общински съвети донооряховчани избраха за съветници трима комунисти — Григор Тодоров, Йордан Ганев и Христо Кожухаров. През 1922 година пет комунисти защитаваха народните интереси в общината — Васил Тонев, Димитър Манасков, Христо Ганев, Станчо Сърбев и Георги Куков, а за окръжен съветник беше избран комунистът Павли Дамянов. През 1922—1923 година за довършване на новостроящото се читалище в селото ни бяха необходими 500 000 лева. Партийната организация единствена пое задължението и стана гарант за отпускане на заем. В скоро време читалището беше довършено. В началото на 1923 година за секретар на партийната организация в селото е избран Васил Неликин.

След деветоюнския преврат и разгрома на Септемврийското въстание — 1923 година партийната организация започна жестока, неравна борба за отстояване на правото дело на Партията, за нейното опазване, възстановяване и укрепване.

Още през 1923 година, подготвен от фашистката полиция, напусна заминал бащин дом и майчините скути синът на Долна Оряховица народният учител Иван Иванов Паунов. Великата страна на Съветите го прие като родна майка и му стана втора Родина. Пламенното сърце на комуниста с готовност откликна и с чест изпълняваше всякава партийна заръка, своя голям интернационален дълг. През 1936 година като командир на батальон „Георги Димитров“ Иван Иванов (полковник Гребенаров) дава своя живот в защита на младата Испанска република.

И ремсовата организация в Долна Оряховица възпрани ръст. В нейните редове израсна пламенният младежки ръководител, секретар на ЦК на РМС — комунистът Иван Алексиев Чушков. От донооряховската младежка среда израсна и се възпитала, за да достигне пиедестала на безсмъртието едно малко слабичко момче, чирак на селските богатши, после шивашки работник и професионален революционер и поет Христо Пазов Козлев.

На 22 юни 1941 година хитлеристка Германия вероломно нападна Съветския съюз. Партията призова българския народ на смела и настъпателна въоръжена борба против капитализма и фашизма. През август 1942 година тринадесет антифашисти начело с Труфан Козлева организираха комитет на Отечествения фронт в Долна Оряховица. Борческа Долна Оряховица даде в периода 1941—1944 година тридесет и два народни партизани, които бяха ядрото на Горнооряховския партизански отряд. Донооряховската партийна организация възпита неговия командир, политкомандир, командири на партизански чети, над сто ятаци и седемдесет и осем бойци по фронтовете на Отечествена война. Поколенията няма да забравят пламенния младежки организатор, член на Окръжния комитет на Работническия младежки съюз, Тодор Молдов, бойците на Иктиманския партизански отряд — Петър Кърчев, Коста Мусев, любумена на донооряховската младеж Петър Ризов, верните народни синове Димитър Зарзалев, Йордан Гилев, Георги Сърбев, Георги и Илия Хаджидеви, Йордан Гайдаров и ятациите Паун Джипов, Стефан Гечев и други, някои от които и сега са между нас. През фашистките затвори във Велико Търново, Плевен и Шумен и концентрационните лагери преминаха над 45 другари, девет ремисти полагаша непосилен труд по различни обекти в страната, полкарани от полицейските приклади. Повече от четиридесет дома на селото ни бяха сигурни убежища на народните борци.

Тежък, изпълнен с несподобни лишения, бе животът на партизани и техните ятаци-почагачи. Но силният им дух, крепката вяра в победата, правото дело на Партията им даваха крила и сила, за да преодолеят всички трудности.

Тринадесет от народните партизани не се завърнаха под родната стряха. Тринадесет смели борци проляха кръта си в името на великата победа, в името на мечтаната свобода, защото в тях гореше искра от непобеждаемата партийна правда, защото те, младите момчета, бяха синовете на ония тринадесет, които през 1918 година поставиха началото. Онова начало, кое те премина през големите градоносни бури, за да дойде 9 септември 1944 година.

На 9 септември 1944 година Долна Оряховица посрещна живите партизани с букети цветя.

Излетите сред природата в миналото бяха една прекрасна форма за организационна и политико-просветна работа.

На снимката: ремсовата младеж от Долна Оряховица на излет.

На митинг в чест на свободата на малкия селски площад сред ликуващия народ се разнесе пламенното слово на народния партизанин Николай Ирибалаков. Така започна първият ден на свободата. Донооряховчани смело и уверено тръгнаха по нов път, по пътя на социализма и комунизма.

На 28 декември 1944 година, още първите месеци след победата, двадесет и четири ентусиазирани бедняци от Долна Оряховица с 400 декара земя, под ръководството на партийната организация, образуваха ТКЗС (свой колхоз) такова, каквото те си го представяха, защото много бяха чед и слушали из фашистките затвори и концлагери за колхозите в Съветския съюз. Така започна големият поход на трудовата Долна Оряховица към коренно преустройство на капиталистическото разпокъсано селско стопанство в уедрено социалистическо. Стопанството беше първо в околната и едно от първите в страната. В дръжките си мечти неговите учредители, в плановете и бурните събрания комунистите виждаха своята невръстна, още съсем безсилна роля — една голяма, икономически силен, богат кооператив, а те всевластни господари на природата, земата и нейните богати плодове. Още на следващата година вляха своята земя и работния добитък в кооператива още 62 донооряховчани. Трудностите бяха много големи. Но днес вече кооперативът е такъв, какъвто го виждаха в мечтите си неговите учредители и загиналите борци.

Селскостопанската наука и техника навлезе широко в кооперативното стопанство и отмени непосилния човешки труд. Днес 92 трактора порят земата му, 34 камиона и 66 ремаркета сноват пътищата му, над 20 км байна приборят реколтата — машинен парк, който вече надмина машинния парк на бившата машино-тракторна станция в Горна Оряховица.

Започнали през 1944 година с една водна помпа, сега кооперативите построяха една от най-модерните в страната напоителна система върху площ от 17 500 декара. Кооперативът разполага с много сгради — модерни краварници, собствено летище, авторемонтна работилница, зърносушилници, обори, свой дом и други.

Деветият конгрес на Партията постави голяма задача пред селскостопанските труженици — чрез максимално прилагане в практиката постиженията на съвременната селскостопанска наука и внедряване на научна организация на труда, производството и управлението през петата петилетка да осигурят 30 на сто ръст на селскостопанската продукция спрямо средното изпълнение за четвъртата петилетка. Данните обаче показват, че при нормално изпълнение на плановете през 1969 и 1970 година нашето стопанство ще постигне ръст 45 на сто. Това е резултат от героичните усилия на нашите кооператори в големата битка за богат живот, резултат на мъдрата политика на Българската комунистическа партия.

Трудно можеш да познаеш някогашните бедняци, които едновременно свързваха двата края. Днес те са заможни, добре облечени кооператори, с ведрни лица, които смело гледат в бъдещето, защото знаят, че вървят по верен път, начертан от Партията.

На социалистическия начал се преустрои и търговията, битовите услуги на населението. Потребителната кооперация „Дружба“ със своите 18 чисти и приветливи, добре поддржани магазини и заведения за обществено хранене, с над 2 милиона лева стокооборот, потопи в ис-

торията малките, схлупени магазинчета и душните кръчми, с алчни търговци, които измъкват и сетните сили на бедния селски труженик.

От 1949 година трудово-производителната кооперация „Иван Чучков“ ежедневно приема в 23-те отдела своите клиенти и постоянно разширява услугите си съобразно новите, растящи изисквания на трудещите се.

В селото вече има Завод за лярска и инструментална екипировка. Продукцията му е пред назначена за всички машиностроителни заводи у нас. Бронзови отливки изнасяме и в чужбина. Млад, ненавършил още една година, Заводът за лярска и инструментална екипировка произвежда части за трактори „Болгар“, за електрокарите на завод „6 септември“, лагери и втулки за мотопедите на „Среден“ — София, детайли за завод „Червена звезда“ — С. Дебелец и много други. Сега в цеховете му работят 140 работници със средна възраст 26 години, а към края на 1970 година ще станат 300, а след окончателното завършване на производствените сгради в Долна Оряховица ще работи 700—800-член на синьоблуза армия, частна от работническата класа на социалистическа България.

Измени се обликът на старото ни село. В годините на народната власт в селото извисяха снага над 500 нови дома, като в последните години ежегодно се строят по 40—50. Асфалтирани са главните пътни артерии, направени са 10 000 линейни метра тротоари и бордюри. Сега няма дом в Долна Оряховица, в който да не дъзика като желан гост и добър помощник електрическата енергия. Стотици електрически крушки изплатят през нощта чуден жар. През 1952 година то беше радиофицирано и в 1156 дома днес всеки ден звучат предаванията на Радио София, звучи правилното слово на Партията. Донооряховчани разполагат със 786 радиоприемника и 531 телевизора.

На народната власт и Комунистическата партия дължим две големи и светли търговски сгради, сградата на Общинския народен съвет и Пощенската станция, разкошната като истински дворец на културата нов читалищен дом, ново училище, лятно кино кооперативен дом и много други.

И тръгнеш ли по централната улица на селото, неволно ще съзреш изправените горди чела от бюстчетата на Христо Козлев, Иван Чучков и Иван Паунов, ще те спре паметникът в центъра, ще склониш глава пред братската могила в селския парк. Това са петте светини на борческото ни революционно село, от които възправят ръст нашите другари по имен и ни настръхват в трудни минути, дават ни крила за още по-величави дела, светини, към които на родната пътека никога не ще обрине в трева, а поколенията ще обичават със свежи цветя.

1969 година за нас е двойно юбилейна. Сега честваме 50-годишния юбилей на партийната организация, а след няколко месеца 25-годишния юбилей на свободата. В чест на двата юбилея селскостопанските труженици, колективите на ТПК, селскоопла и Завода за лярска и инструментална екипировка се боят за нови успехи. Няма никакво съмнение, че под ръководството на партийната организация ние достойно ще изпълним даденото обещание и с открито чело ще посрещнем Празника на свободата.

Димитър МОЛДОВ
секретар на Общинския комитет на БКП в Долна Оряховица

УКРЕПВА ДРУЖБАТА С ГРАНИЧАРИТЕ

Интересни и разнообразни инициативи предприема общинската комсомолска организация в село Долна Липница за патриотичното възпитание на своите членове. Наскоро тя пое шефството над гранична застава на южната ни граница.

Незабравима ще остане първата среща на комсомолските активисти с граничарите, станала на 6 април. Мощно войнско „ура“ и възгласи „Добре дошли“. Ръкоствисане, прегрътки — сякаш това не бе първа среща, а познатство, приятелство от дълги години.

Офицерът Христо Говорил за героичното ежедневие на граничарите.

Секретарят на общинската комсомолска организация Милан Георгиев, бивш граничар при същата застава, изтъкна големите трудови дела на комсомолците в чест на 25-годишния юбилей на свободата, говори за хубавата дружба, която се ражда между народ и армия.

Домакините изнесоха подготвена литературна програма. Не се посамизаха и гостите.

Дойде най-интересният момент — посещение на граничарската линия. Каква изненада! Една брада, а два свята. Гледаш в другата страна — малки нивички със синови, схлупени къщи, а в нашата Родина! Наистина какъв контраст!

В много задушевна и приятел-

ска обстановка премина другарският обед. Гостите подариха на своите нови приятели един радио апарат.

След това се състоя голямо младежко увеселение. Не дойде часът на раздялата. Отново сърдечни ръкоствисания, отново мощно „ура“ огласи хълмовете.

Петър ГЕНКОВ

ИЗ ЖИВОТА НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ

Кратки вести

ВЕЧЕР на войнската майка се състоя в Овча могила. Доклад изнесе майор Йовов. Той говори за патриотизма на българите и за ролята на майката във възпитанието на достойни синове на Родина.

На всички войнски майки бяха връчени поларизи. Беше изнесена богата литературно-музикална програма с участието на група войници под ръководството на офицера Димков, гостували на вечерта, и на самоделци от селото.

П. ПАНЧЕВ

ИНТЕРЕСНА ПРОЯВА, която в Карансезе се помни дълго, беше наскоро организираната вечер на снахата и свекървата по инициатива на съвета на жените.

Чрез интересните сценки, изнесени от самоделци в селото, и състоялия се разговор бяха подготвени на пренеска сложните взаимоотношения между членовете на семейството, въпросите за приемането на нов човек в него.

Ф. АТАНАСОВ

КУРС по битова култура беше организиран тази година от Селския комитет на Отечествения фронт в с. Лесичери. В него се включиха много жени. Времето на занятията беше добре използвано. Под умелото ръководство на Марията Генчева курсистките придобиха много умения и знания. При завършването на курса те с радост показваха изработените от тях предмети.

Р. АТОНОВА

РАЗМИСЛИ ЗА РАЗЛИКАТА

(Продължение от 1 стр.)

пърсти се брояха първите: Петър Вакинов, Петър Иронов, Михаил Иванов, Иван Георгиев, Йонко Ченков, Иван Луков, Слави Гаврилов, Моско Домиников, защото католичизмът тук беше възразил здраво ръцете и опустошил душите.

През 1933 година в изборите за училищно настоятелство Партията в Ореш завоюва първата си победа. Това беше и първият удар на буржоазията в селото. Зареждат се години на отмерване всяка стъпка на „белазаните“. Особено тежко става след преврата на 19 май 1934 година. Полицията закрива и организираната каменарска кооперация, забранява дори и дружеството на многодетните. Настават години на бясна клевета срещу Съветския съюз и Партията. По половин час след всяка литургия поповете спят хули и троят души те. Но годините оттичаха мъгликата на църквата, Макар и бавно, все повече и повече се късаше нишката на религиозния фанатизъм. Растеше и омразата към властниците. Тя обхващаше и младежта.

Изше просветлението. Една сутрин селото осъмна с разлепени лозунги против фашистка диктатура и войната със Съветския съюз. Полицията е бясна. В общината са събрани почти всички ученици от гимназиалните класове. Обиските по домовете довеждат до следа. Вакинов Илев е изключен. За него вече в родното село няма хляб и той заминава за Габрово, където свързва съдбата си с работническата класа. Но и тук са по следите му. Друг път няма и Вакинов преминава в Габровско-Севелинския партизански отряд. Неговият път минава и през Отечествена война, през класните отеления на Висшето народно военно училище „В. Левски“ и свързва напълно през 1950 г. при изпълнение на служебния му дълг като офицер от Българската народна армия.

Народната победа на Девети септември заваря Ореш в бедност. Най-голямата планина е срина, но имаше и други. Ед на по една лягаха и те, за да се открие простор, да заструи светлина.

Всяко селище си има пример за сравнение на миналото с настоящето. Но Ореш е класически пример. Орешани знаят това. Още се помнят белните домове. Още се помнят белните домове и злите очи на лихварите и домините. Помнят се и първите сватби без попове, първите сватби без венчавки.

Минало! А колко близо е го! Само четвърт век е изтекъл от прекращаването на брадзата, а казваме минало! Това е пристъпът на поколенията, което няма мале радост в гъдите си и живее само с вярата в борбата за щастливо бъдеще.

Ореш! Село, в което не е има ло опожарени домове и изгнания в концлагерите, в затворите. Но и тук не е било по-хубаво от преизползване на фашизма. Орешани знаят това. В регистрите и днес може да се види какъв е бил броят на бездомните. Добре били само проповедниците на папската вяра, кръчмарите и лихварите.

Затова Девети септември е светъл хоризонт, граница между мрака и светлината, предел между злото и доброто. Е, не оука на десети септември Война се водеше — и с оръжие, и

Вакинов Илев (Чавдар) и неговата другарка Лущка Павлова (Маргарита) след завършването им от Отечествена война.

с икономия. Яковите, Антоновите, Карабоновите и Понковите пак държаха по 200—300 декара земя. Вярно, врагът не беше, но пак съскаше и пак троеше надеждите в душите на хората. Раздвоеността от него накарва мнозина да се след създаването на ТКЗС да напуснат селото и да отидат „на печалба“ другаде.

Мина и това. Основаният през декември 1948 година кооператив укрепна. Повишиха се добитите. Порасна вярата, блудните синове сега заприключиха. Никой никога не връщаше. Цялото село дойде. Тук беше пътят към новото, към пресвехта. Партията правда сгрънаше съдбата, сдружаваше хората. Мнозина са забравили трудното, когато се събираше добитъкът, когато се натрупа инвентарът, когато в краверфермата беше останал само Борис Ченков, кога го членовете на Партията се редуваша на дежурство в обори те, когато цялата механизация на стопанството беше един единствен трактор...

Сега е лесно. Морето е до колени. Кооперативът има 31 трактора и механизаторите обработват 60 на сто от земята. Кой разбира вече кога е жътва, кога е вършитба? И само гова ли! Забравено е много и много... Придобивките на народната власт вече са станали естествено право. А когато нива са продавали, когато някой от семейството заболеше и трябваше да се лекува, колко поклещки и добитък са вземали бириници те! Правото е право. В него е съединението на човека със социализма.

Тръгнеш по полето — ще те срещне песента на машините, ще видиш белите ръкави на каналите, които накарваха земята да ражда повече, да се множи славата на кооператива. Над 5000 декара земя на поляка има Ореш, а през тази година ще започне изграждането на ново напоително поле и още през 2000 декара ще заключат стрви.

Далеч порасна самочувствието на орешани. За високи добиви от захарно цвекло през 1962 година те се нарешиха на гребето място в страната. Неотстъпиха и през следващите две години, а през 1965 Ореш стана национален първенец по добив на захарно цвекло. През същата година лозарската бригада на Павел Иванов получи по 1189 килограма десертно грозде от цялата площ. По 32 жи-

логограма глава захарно цвекло е мерила бригадата на Расим Мартинов, а в отчетите на званото на Фердинанд Фердинандов е записан добив по 7624 килограма. Още две години поред Ореш задържа националното първенство за високи добиви захарно цвекло и знамето на Министерския съвет остана тук завинаги.

Това са хълмове, които върнаха истинската вяра на човека и го направиха горд, със са мочувствата на стопанин на голям имот. „Нашата бригада“, „нашето зено“, „нашият блок“ — това са думи, които сродиха хората и залчиха завистта у тях. Два товарни автомобила и едно самоходно шаси дар за трудовата си слава имат орешчани.

За растящото благосъстояние на трудещите се е достатъчно да се приведе примерът със стопанството на потребителната кооперация, който през 1944 година е бил 78 662 лева, а за миналата година е 934 000.

Ново село се вдигна Дом до дом — все хубави и уредени. Как не се досетиш тук да си запазиш поне една тръстикова земянка за музей? Ше минал годинка, ще избледняват все повече и повече спомените за тежкото минало. За живота преди едва ли биха могли да си представят ролените в годините на народната власт. А може би е хубаво, за да не унижават със съчувствието си дедите и прадедите!

Приятно е да вървиш и да гледаш из селото, да слушаш разказите на ония, които помнят всяка степен на възхода, знаят сладостта на всяка радост, болката от първите трудности. Това бяха мъже, които са кепели в калниката, хора на различни възрасти. Слушах ги: оживяваха спомени, рани се разтваряха, радост се разливаше. Беше ми мило да слушам я да сравнявам.

Някога и днес! Мрак и светлина!

Някога! Това е минало в бедност, време беге песни, защото домините ги забравяяха.

Някога! Това е село без мегдан, защото домините неразрешаваха хората.

Някога! Това е село без мого, защото еничари-попове ги заключваха в манастири.

Някога! Това е печално, без възвонато минало.

Днес! Това е необхватното преобразяване на Ореш

Илия МОНО

НАУЧНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ НА ТРУДА — ПОСТОЯННА ЗАДАЧА

И по научната организация на труда (НОТ) в Полтавска област е направено много. Преди всичко работата за внедряването на научната организация на труда е станала постоянна задача на всички партийни и стопански органи, на целите производствени колективи.

Във всички промишлени предприятия и стопански организации са създадени специални органи — отдели, бора или лаборатории, които работят за прилагането научната организация на труда. В техния състав, в зависимост от големината и характера на производството, са включени повече или по-малко специалисти — инженери, техници, економисти. Те се ръководят от главния инженер на предприятието, а методически — от съответния научноизследователски институт по труда. Перспективните и годишните планове за НОТ се утвърждават от ръководителя на предприятието и влизат в плана за техническия прогрес.

Координацията на работата и определянето на основните насоки се осъществяват от заводски съвет под председателството

то на главния инженер. В цеховете се създават творчески бригади, които разработват планове по НОТ на цеха, извършват анализ на състоянието на организацията на производството и труда. В състава на творческите бригади влизат технологи, нормировчици, икономисти, майстори по производството и първенци от производството.

За изпълнение на плана за НОТ и повишаване материалната заинтересованост за изпълнение на набелязаните мероприятия е утвърдено премиране. Размерът на премията се определя според таблица, съобразно икономическия ефект.

Централно място в плановете по НОТ намират мероприятията за модернизация на оборудването, механизация и автоматизация на производствените процеси.

Партийните комитети и организации в предприятията също така упражняват близко ръководство и контрол върху работата по НОТ. Към заводския партийен комитет на Крюковския вагоностроителен завод е създадена специална комисия по научната организация на труда.

Цеховите партийни организации са непосредствени организатори за внедряването на НОТ. Съвместно с цеховите ръководства и профсъюзните организации те организират творчески бригади, ръководят тяхната работа и оказват помощ за внедряването на набелязаните мероприятия.

В Локомотивното депо в Гребюнка в плановете по НОТ особено внимание е отделено за механизиранието на труда чрез модернизация на оборудването. Операциите по демонтажа, възстановяването и монтажа на колесарите на локомотивите се извършват от машини-автомати и се ръководят само от един човек. Автоматизирано става подаването на отделните разглобени детайли от колесара на малка автоматична линия, на която по технологичния ред се извършва възстановяването на детайлите и подаването им наново за сглобяване.

В Кременчугския автомобилен завод „КРАЗ“ работят 28 конвейерни линии с дължина повече от 6000 метра, 88 механизирани поточни и автоматични линии. Голяма работа е извършена за механизиранието на заварочните операции, като са внедрени в производството контактни, шевни, полуавтоматична и автоматична заварка под слой флюс и в защитна газова среда.

Освен общо за предприятието плановете по НОТ се разработват и в отделните цехове. В тях също така намират отражение преди всичко мероприятия по модернизацията на оборудването и механизацията на труда. В термичния цех на Крюковския вагоностроителен завод „ясно място“ е била камерната електропещ. В плана по НОТ се залага модернизация на пещта. В резултат на това механизацията на ръчния труд е доведена до 80 на сто, производителността на труда се повишава с 21 на сто, а годишният икономически ефект възлиза на 2514 рубли.

В цеха за колесари измиване на лагерите е ставало в две мийни вани. В тях можели да се измиват само 4 лагера, като са били заети 9 души. Съгласно плана по НОТ на цеха е изработена специална мийна машина с автоматичен цикъл на работа. Измиването става с гореща емулсия: подаването на лагерите в мийната машина и след това за монтаж се извършва автоматично. В резултат на това трудоемкостта е била снижена с 52 на сто, а икономическият ефект за една година възлиза на 7386 рубли.

В работата по НОТ голямо внимание се обръща на организацията на работното място. Всички предприятия, които посетихме, ни направиха впечатление с висока организация на работното място, голям ред и чистота. Образец на добър ред и чистота е Локомотивното депо в Гребюнка. Никъде не видяхме разхвърляни детайли и части. Отпадъците веднага се отстраняват. У работниците е създаден навик за поддържане на образцов ред през време на работа и за това в поддържане на помещението и заангажиран много малко персонал.

Обзавеждането на работното място с необходимите инструменти и приспособления е основ на грижа на предприятията. Образцови инструментални стопанства видяхме в Завода за пътни машини и Автомобилния завод в Кременчуг. Необходимите приспособления се картокират и подреждат в отделен склад на рафтове на височина до 10 етаж. Намирането, снемането, товаренето и транспортирането на приспособленията е механизизирано. В инструменталните складове на Завода за пътни машини е внедрено картотечно групиране на инструментите на специални рафтове във формата на книги с подвижни дървени страници, на които са закрепени инструментите. Инструменталните шкафчета са направени със стъклени вратици се витрини, което улеснява работни при търсенето на необходимите инструменти.

Особено внимание заслужава организацията на контрола. Задачите на годишния план, разпределени по тримесечия с отговорности, се картокират на специално табло с подвижни картички. Таблото е разграфено по хоризонтално направление с обозначение на сроковете (тримесечия и месеци на годината) и вертикално — длъжностите и имената на отговорниците. Картонът с определената задача се поставя в квадрат, определящ месеца на изпълнение срещу името и длъжността на съответния изпълнител. На картончето е записано съдържанието на задачите.

За осъществяване на действен контрол е въведена със специално решение на колегията на министерството работна тетрадка. Ръководителят е длъжен да има план за своята работа за всеки ден и строго да го съблюдава; рационално да използва работното си време и личното строго да съблюдава установения режим на работното време; да съсредоточава своето внимание на най-важните въпроси, да не губи време за разглеждане на въпроси, които са дължи да решават подчинените му, и да изисква от тях по-голяма самостоятелност в работата; да създава необходимите условия за творчески труд на специалистите и да проявяват те инициатива във възложената им работа.

В Кременчугския завод за пътни машини също така е създадена добра организация на управлението. Особено внимание се обръща на механизацията на управленческия труд и механизиранието на обработката на информацията. Използува се машинна обработка на документооборота за материали и труд. Заводът има своя машиностановна станция. Копирално-размножителните работи се извършват със светово-пирно оборудване — агрегатни апарати за едновременно копиране и проявяване на копия. Използуват се станции за административна телефонна връзка, внедрена е радиоповестителна връзка на база трансляционен усилвател. Посредством ней може да бъде повикан, който и да е от завода, щом се намира на неговата територия.

В завода се използва установка за промишлена телевизия с шест камери, поставени на основни участъци на производството. Работата на тези участъци може да се контролира от централния пулт на управление от кабинета на директора и главния инженер.

Богатият опит на Полтавска област за прилагането на научната организация на труда може широко да се ползува от нашите предприятия и стопански организации.

Стойко СТОЙКОВ
зам.-директор по икономически въпроси на МЗ „Червена звезда“ — Дебелец

Дирекция „Мерки и измерителни уреди“ — клон Велико Търново ТЪРСИ

средни машинни техници и електротехници за вакантните длъжности инспектори по качеството.
Заплата по щата.
Справки: телефон 22—19.

ДСП „Млекопреработване“ — Велико Търново ТЪРСИ

да назначи шофьори на товарни коли.
Справка: „Личен състав“, телефон 37—83.

ОС на Български ловно-рибарски съюз — Велико Търново ТЪРСИ

шофьор на товарна кола ГАЗ-51 (молотовка). Заплата по щата.
Справка: канцеларията, телефон 21—37.

МЗ „Червена звезда“ — гара Дебелец, Великотърновско, ТЪРСИ

следните работници:

1. Шофьори и автомонтъори
2. Стругари
3. Електроженисти и оксигенисти.

Справка: „Личен състав“.

ДВОЙНИЯТ ЮБИЛЕЙ ЗАДЪЛЖАВА

Освен 25-годишнината на освободата, колективът на ГПК „Наркооп“ — Елена тази година има и свой юбилей — 50-годишнината от създаването на кооперацията. Естествено е към такава събитие да се върви с достойни успехи в изпълнението на плана и повишаването културата на обслужването. През първото тримесечие на настояща година стопанските резултати не са кой знае колко цветущи, особено в търговията на дребно, но не за това е мисълта ни.

В центъра на града в едноетажна, с нелощ външен вид, сграда се намира заведение за обществено хранене, което се воли като ресторант № 2. Съвсем доскоро в половината на помещението бе разположен столът на ГНС, който се премести в нова сграда. Сега четирите помещения, наредени стъпаловидно и свързани едно с друго, представляват „ресторанта“.

За разлика от общо взето нелощия външен вид, вътрешният вид на заведението навява твърде песимистични настроения. Навенте идват и от опущените стени, и от измучения под, на места грубо закръпен с големи шперплатови парчета, и от солидната „пролука“ под входната врата, през която може да се провре и куче с погача в устата, и от изронените до безобразие бетонни стъпала вътре в „ресторанта“. Ако човек надникне към сервизните помещения, може да му се изпари апетитът за ядене.

Тъй като за заведенията от такъв характер не е особено удобно да се пише в подробности за хипената, нека оставим по-нататък съответните здравни органи да си кажат думата. Те може би имат известни впечатления, но по една или друга причина се въздържат да вземат по-енергични мерки. Компромисите обаче няма да помогнат. Реализираният през първото тримесечие на настояща година на стокооборот с близо две хиляди лева в повече от заплащанията за кухненската продукция и с близо хиляда лева в повече за напитки говори, че това заведение върши много добра работа. А щом е така, още повече се налага да се мисли за обслужването на посетителите. В чест на 50-годишния юбилей на кооперацията това трябва да стане час по-скоро.

Н. М.

Заговорът против „Свръка“

Повестта разказва за подвизите на съветския разузнавач Или Светлов, предотвратил операцията на известния фашистки диверсант Ото Скорцени за ликвидиране на Сталин, Рузвелт и Черчил по време на Техеранската конференция през 1943 година.

109

— Е, не ти ли стига толкова? Ще приказваш ли? Като събра последни сили, Андрей се обърна към него и го залпа в лицето. Ашум отскокни, дръпна въжето от ръцете на Иса и започна да бие безразборно Димов — по гърба, по раменете, по главата, улчи и раната от удара с бокс. Димов целият се сви и, губейки съзнание, се отпусна на миндери. Ашум захвърли бича и кимна на Иса:

— Я го свести.
Иса започна да пръска с вода лицето на Димов, като разсъждаваше гласно:
— Магаре! Какво си се занатил? Не искал да къса с роднията... Имаш ли пари, навсякъде е родина.

Скоро в стаята влезе и Каземи.
— Защо ти грибаеше да бъдеш груб с немца? Андрей те му отговори.

— Сам не ще се оправииш. Послушай ме. Немецът обеща, че ако му разкажеш за параклозите в Баку, тъй ще направи, че ще се върнеш в родната си реабилитиран в очите на сънародниците си. Той има връзки в полицията и може да организира официално да те предадат на вашето посолство. Полицията ще заяви, че си бил задържан през това време по недоразумение и официално ще се извини за грешката. Не проточвай работата, Андрей, съгласявай се. Че си бил не по своя вина няколко дни в иранската полиция — няма да те компрометира това.

Андрей млчеше. Старецът започна:
— Не се отказвай от помощта на немците, те все едно ще постигнат своето.

Димов дори не се обърна към него. Старецът с обиден вид стана и си излезе.

Иля преглеждаше документите на фирмата „Барони“, когато влезе Али и доложи за идването на Браунинг ага. Тъй Али наричаше Юхансон. Юхансон ядосано захвърли шапката си на дивана. Али я взе и излезе от стаята.

— Неприятности? — попита Иля. Юхансон и Иля доста откровено говореха помежду си за работите, с които се

110

занимаваха по поръчение на немското разузнаване. Иля разказваше на Юхансон за своите успехи и неуспехи. Юхансон му отгърваше със същото, а това бе много важно за Иля. Сведенията, които той после изпращаше в Москва, помагаша до известна степен да се парализира дейността на немското разузнаване срещу Съветския съюз, която то волееше от иранска територия.

— Неприятности засега няма, но не са изключени. Попаднах на един костелив орех от рода на Силин, когато, ако си спомняш, Рюслер не можа да строши.

— Пак ли сте хванали някой руснак?
— Да, един морехот от кораба „Комсомолец“.

— Е и как е?
— Той е на сигурно място. Заклучихме го във вилата на търговеца Амир край Техеран. Но засега не ще да говори.

— А ако не проговорят?
— Утре ще го обработим по-сериозно, а не получим ли нужните сведения, ще го ликвидираме, за да не останат никакви следи.

Иля целият изтръпна. Трябваше да спаси моряка. — Ще ми заемеш ли, Валтер, сто тумана. Дадох си всичките пари на момиченцето, които се занимават с моряка, а аз останах без пукарат прох.

— Моля ти се, Ерик! — Иля разбираше, че възможността винаги да може да получи от него пари в заем е немаловажен фактор за дружеските отношения на Юхансон.

Иля му наброи сто тумана. Юхансон благодарни и си отиде. Иля побърза да отиде при Роушан. За щастие, тя бе самичка в къщи. Той се втурна при нея запъхтян.

— Необходима ми е твоята помощ, Роушан — заговорни припрано той. — Немците с измама са задържали съветски моряк, подлагат го на инквизиции, за да изтрият от него сведения за това, което става в Баку. Морякът за сега нищо не е казал. И съм уверен, че няма да каже. Ще го убият, Роушан! Бих могъл да позвъня в съветското посолство, да изпратя бележка. Посолството само нищо не може да предприеме, ще се обърне към Министерството на

111

външните работи на Иран, а там навярно ще проточат работата и немците ще убият моряка, за да скрият следите.

— Но какво аз бих могъл да направя, Самуел?

— Помниш ли, че ми беше разказвала за своите приятели. Те биха могли да помогнат.

— Тоя, който би могъл да помогне, е арестуван.

— Но няма всички негови приятели са арестувани?

— Сетих се, сетих се. Та Габриел не е арестуван — зарадва го Роушан. — още днес ще поговоря с него.

— Не бива да се губи ни минута, Роушан.

— Добре, мили, ще отида в университета, навярно Габриел сега е там.

— Върви, не се бави. Морякът е затворен във вилата на търговеца Амир някъде край Техеран. Смятам, че не е трудно да се намери вилата. Охранават я двама криминални полици. Ще се отбия при теб след час.

Шумът в коридорите на университета, от който Роушан вече беше отивкала, я оглуши. Беше тъкмо междучасие. В българската Роушан не можа да открие веднага Габриел. Усмивнат, той я отведе в едно тихо кчте.

— С какво мога да ти бъда полезен, Роушан?

— Габриел, трябва да ми помогнеш.

Габриел я изслуша.

— Негодници! Тези немци се държат у нас като в своя колония. Трябва да им дадем някой урок. Ще поговоря с моите момчета. Вилата на търговеца Амир ний ще я намерим.

— Побързай, Габриел. Това трябва да се направи днес, докато не са започнали да изтезават нещастния човек. А освобождаването му би могло да стане така... — и Роушан разясни плана, добре обмислен от Иля.

— Не се тревожи, всичко ще се уреди. Това инициатива на твоя швейцарец ли е? — усмихна се Габриел.

През юбилейната година по 830 кг среден добив царевича от декар

Получаването на високи добиви от царевичата в участък Никоп на кооперативното стопанство в Ресен става традиция от десетина години насам. Като започнем от 250 и стигнем през 1967 г. 870 кг среден добив от декар.

Едно от главните условия за получаването на висок добив е навременното изораване на площите, определени за царевича. Оранта извършваме до края на октомври на дълбочина на 33—35 см по фигурния начин, тъй като блоковете са по-дълбоки и не бива да има разори. Преди дълбоката оран се стареем да внесем и по 40—60 кг на декар суперфосфат на по-голяма част от площите.

През пролетта първата ни грижа е в срок от 2—3 дни да брануваме почвата, за да запазим влагата от изпарение и подравним до известна степен блоковете. След това правим първото култивиране на дълбочина 10—12 см, второто — на 8—10 см в началото на април. Ако се наложи, на някои площи правим и трето култивиране. При последната обработка след култиватора има брани и влачки за заравняване на площта и осигуряване еднаква дълбочина за всички семена.

Тази година започнахме сеитбата от 6 април, като наблюдаваме редовно температурата на почвата да не е по-ниска от 10—12 градуса на дълбочина 10 сантиметра. Засяването става с две пневматични сеялки, разширени от 6 на 8 секции, с разстояние в междуредието 70 см и вътре в реда — 28—30 сантиметра. Семената са главно от сорта „Канзас—1859“, при 4600—4800 растения на декар. Едновременно пръскаме и с хербицида прометрин 150 г на декар само в защитната зона. Така площите остават чисти от плевели.

Под ръководството на механика на бригадата за комплексна механизация Йордан Чолаков, трактористите Ди-

митър Михайлов и Илия Савов приспособиха и уредба за присенитено въсяване на минерални торове. Присенитено въсяваме по 10 кг амониева селитра и 10 кг суперфосфат.

Три до четири дни след сеитбата минаваме всички площи с ротационна мотика. След като поникнат растенията и станат на 3—5 лист извършваме първата копан, съчетана с пръскане с хербицида 2, 4 — Д — при доза 200 г на декар. След първото окопаване подхранваме растенията с 15—20 кг амониева селитра на декар. Другото количество сме дали във вид на карбамид или есента преди преораването, или преди първото култивиране със самолет. Две три седмици след първото окопаване извършваме второто, а след това отваряме поливните бразди.

Въпреки много добрата подготовка на почвата и обработката на културата по-после, поради липсата на достатъчно вода, поляхме само една незначителна част от царевичата и все пак достигнахме среден добив 526 кг от декар. За една изключително тежка година това е задоволително и се дължи главно на основната и пресенитената обработка, доброто наторяване, на високодобивните сортове „Канзас—1859“ и СК—4, на нормалния брой растения на декар — 4600—4800. И особено на качествено и в срок извършване на всички агротехнически мероприятия.

Прибрането започнахме от 1 септември с два царевични комбайна ККХ—3 и един зърнокомбайн, приспособен за оронване на зърното, което изсушаваме веднага в нашата сушилка.

Залачата ни сега е от цялата площ — 2100 дка, да получим през юбилейната година по 830 кг среден добив, при най-малко разход на труд.

Атанас М. ПОПОВ
участков агроном — с. Никоп

Инвеститорска дирекция при ДСО „Металообработване“ — Велико Търново

ТЪРСИ:

1. Н-к ПТО — инженер или строителен техник
2. Инвеститор — по машинната част
3. Н-к склад — за обект ЗГТ — Г. Оряховица
4. Шофьор на джип.

Заплати съгласно щатните таблици 27, 3, 31.

Постъпване веднага.

Справка: телефон 63—75

2—1

